

# proposta didàctica

**bromera**

a la lluna (de València)

## Orgull i prejudici

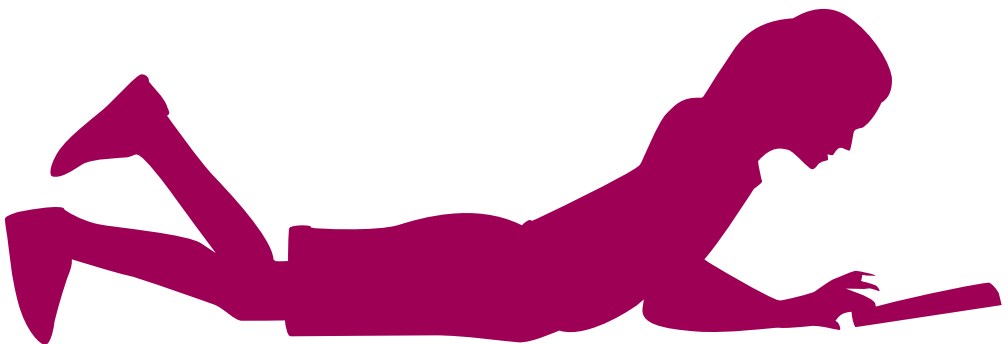
Jane Austen



## A) SOBRE L'ÈPOCA I L'AUTOR

---

1. En el capítol 4 de la novel·la trobem la frase següent, que forma part de la descripció que la veu narrativa fa de les germanes de Charles Bingley (Caroline i la senyora Hurst): «Pertanyien a una família respectable del nord d'Anglaterra, una circumstància que portaven més ben gravada a la memòria que no el fet que la fortuna del germà i la seua pròpia havia estat guanyada gràcies el comerç». Quina relació guarda aquest comentari amb el que es diu en la secció 1 de la introducció sobre la societat anglesa en l'època de Jane Austen?
2. En la secció 2 de la introducció s'afirma que un dels escriptors anglesos del segle XVIII que van influir en Jane Austen va ser Henry Fielding. N'havies sentit parlar mai, d'aquest autor? Busca informació sobre la seua personalitat literària i explica quines devien ser les afinitats entre ell i la nostra autora.
3. En la secció 3 de la introducció, dedicada a la vida i l'obra de Jane Austen, es diu que la nostra autora va accedir a trobar-se amb el Príncep Regent, el futur Jordi IV, i li va dedicar la seua novel·la *Emma*, tot i que no en tenia una bona opinió per raons morals. Busca informació sobre aquest personatge històric i explica quines degueren ser les raons que induïren Austen a no veure'l amb bons ulls.



4. En *Orgull i prejudici* trobem dues germanes, Jane i Elizabeth Bennet, que estan molt unides; el mateix ocorre en *Seny i sentiment* amb Elinor i Marianne Dashwood. En quin fet de la vida de Jane Austen podrien estar basades aquestes relacions fictícies entre germanes?
5. En el capítol 24 de la novel·la, Elizabeth Bennet diu això que segueix de si mateixa: «Hi ha poques persones que estime de veres i encara en són menys les que em mereixen bona opinió. Com més conec el món, més descontenta m'hi trobe; i cada dia que passa es veu confirmada la meua convicció que tots els caràcters humans són incoherents, i que no es pot confiar molt en el mèrit ni en el seny aparents». Com qualificaries aquesta actitud davant del món i de la vida? En quina mesura creus que aquesta descripció podria aplicar-se no només a Elizabeth, sinó també a la seua creadora? Hi ha indicis en la seua obra o en el que es diu d'ella en la introducció que ens facen pensar que Jane Austen també devia ser així?

## **B) SOBRE L'OBRA**

---

1. Comencem pel títol. Com el justificaries? Per què *Orgull i prejudici*? Quins personatges mostren en major grau cada un d'aquests defectes?
2. En la secció 4.2 de la introducció es diu que Elizabeth Bennet s'equivoca en les seues percepcions i valoracions del caràcter del senyor Darcy, malgrat les pistes que la veu narrativa havia anat deixant al llarg del text. Quines són aquestes pistes? Busca accions i paraules del senyor Darcy, o comentaris que els altres fan sobre ell, que ens haurien d'haver fet comprendre que Darcy no era tan negatiu com Elizabeth el percebia.

### 3. Al començament del capítol 8, trobem aquest paràgraf:

A les cinc les dues senyores es van retirar per vestir-se, i a les sis i mitja van cridar Elizabeth perquè anara a sopar. La reberen amb una allau d'amables preguntes, entre les quals va advertir amb satisfacció que destacaven les del senyor Bingley per la seua major sol·licitud; però no va poder donar-hi una resposta massa falaguera. Jane no estava gens millor. En sentir-ho, les germanes van repetir tres o quatre voltes com els sabia de mal, quin trasbals era agafar un refredat tan fort i quin disgust més gran els causava també a elles estar malaltes; després ja no van pensar-hi més, en aquesta qüestió; i la indiferència que mostaven cap a Jane quan no la tenien al davant va permetre a Elizabeth tornar a gaudir de l'antipatia que li havien inspirat des del principi.

- Què ens diu la darrera oració sobre l'actitud d'Elizabeth envers les germanes del senyor Bingley i, especialment, sobre el seu caràcter en general?

### 4. Entre els mitjans de què disposa un narrador per a caracteritzar els personatges n'hi ha un de molt directe: la seua parla, és a dir, allò que diuen i com ho diuen. Naturalment, després d'haver llegit l'obra ja sabem quin peu calça cada personatge; però, fins i tot sense conèixer-los, podríem identificar trets del seu caràcter a partir de determinats parlaments. Fem això, doncs. Digues quines característiques de cada personatge posen al descobert els següents passatges (fixa't tant en el que es diu com en la manera com es diu):

- La senyora Bennet (capítol 25: la senyora Bennet es queixa a la seua cunyada, la senyora Gardiner, del fet que Elizabeth va rebutjar la proposta de matrimoni que li va fer el senyor Collins):

—A Jane no li'n done cap culpa —prosseguí—, perquè Jane hauria acceptat el senyor Bingley si n'haguera tingut l'ocasió. Però Lizzy! Ai, germana! És molt dur pensar que a hores d'ara podria ser la dona del senyor Collins si no fora tan dolenta. Ell li va fer una proposició en

aquesta mateixa sala, i ella li va dir que no. Com a conseqüència, lady Lucas tindrà una filla casada abans que jo, i la propietat de Longbourn continua tenint el mateix vincle que tenia. Els Lucas són gent molt astuta, germana. Van a veure què poden traure. Em sap mal dir això d'ells, però és així. Em posa molt nerviosa i molt malalta que les esperances de la meua família es frustren d'aquesta manera i que els veïns del costat pensen només en ells mateixos i en ningú més. En qualsevol cas, que vingueu justament ara és un grandíssim consol, i m'alegre molt de saber això que dius de les mànegues llargues.

- Mary Bennet (capítol 5: les senyores, després d'un ball, parlen de l'orgull del senyor Darcy):

—L'orgull —remarcà Mary, que es vantava de la solidesa dels seus arguments— és un defecte molt comú, al meu parer. D'acord amb tot el que he llegit, estic convençuda que és ben comú, que la naturalesa humana hi és especialment propensa, i que hi ha molt poques persones que no experimenten una sensació d'autocomplaença a causa d'una qualitat o altra, real o imaginària. La vanitat i l'orgull són coses diferents, tot i que les dues paraules sovint es fan servir com si foren sinònimes. Una persona pot ser orgullosa sense ser vanitosa. L'orgull està més relacionat amb l'opinió que tenim de nosaltres mateixos, la vanitat, amb allò que voldríem que els altres pensaren de nosaltres.

- El senyor Collins (capítol 29: els habitants de la rectoria de Hunsford estan a punt de visitar la mansió de lady Catherine de Bourgh, i el senyor Collins fa un advertiment sobre la indumentària a Elizabeth Bennet):

—No s'inquiete, estimada cosina, per la seua indumentària. Lady Catherine no ens exigeix, ni de bon tros, aquella elegància en el vestir que els escau a ella i a la seua filla. Jo li aconsellaria que es limitara a posar-se aquell vestit que siga superior a tots els altres que tinga: no hi cal més. Lady Catherine no es formarà pitjor idea de vostè per vestir de manera planera. Li agrada que es preserven les diferències de rang.

5. Un dels trets característics de la senyora Bennet és la incoherència. Un exemple. En el capítol 2, com que considera que les nebodes de la senyora Long podrien ser competidores de les seues filles a l'hora d'atraure les atencions del senyor Bingley, el nou veí ric, diu d'aquesta senyora: «Té dues nebodes i a més és una dona egoista i hipòcrita. No en tinc una bona opinió». En canvi, en el capítol 54, després que la senyora Long li haja dit que ja veu Jane Bennet casada i instal·lada a Netherfield Hall, la senyora Bennet ha canviat completament d'opinió: «Crec que la senyora Long és la persona més bona del món. Les seues nebodes són xiques molt agradables, i no són gens guapes: em cauen increïblement bé». Identifica altres personatges en relació amb els quals la senyora Bennet canvia d'opinió al llarg de la novel·la i assenyala els fragments que ho demostren.

6. En les novel·les de Jane Austen hi ha poques ocasions de veure com viu la gent del poble, les classes baixes. *Orgull i prejudici* no hi és una excepció. Tanmateix, en el capítol 30, quan Elizabeth reflexiona sobre el paper que du a terme lady Catherine a la seua comarca, llegim el següent:

Elizabeth prompte es va adonar que aquesta gran dama, tot i no formar part del jutjat de pau del comtat, era una magistrada d'allò més activa a la seua parròquia, dels incidents més insignificants de la qual li'n donava notícia el senyor Collins; i sempre que algun camperol tenia ganes de buscar brega o de manifestar el seu descontent o el seu excés de pobresa, ella feia una incursió en el poble per arreglar les diferències, fer callar les queixes i renyir-lo fins a restablir l'harmonia i l'abundància.

- En què consisteix la ironia, ací? Quina classe d'harmonia es restableix? I es restableix de veres l'abundància? Què és el que passa en realitat?

## 7. El capítol 27 comença així:

Sense esdeveniments més importants que aquests al si de la família de Longbourn, i amb poques distraccions a banda de les passejades a Meryton, de vegades fangoses i de vegades fredes, van passar gener i febrer. Al març Elizabeth havia d'anar a Hunsford. De primer no hi havia pensat seriosament, en aquesta visita; però Charlotte, com va descobrir prompte, la donava per feta, i ella a poc a poc s'hi va avindre i va començar a contemplar-la amb més ganes i també amb més certesa. L'absència li havia esmolat el desig de tornar a veure Charlotte i li havia esmussat l'aversió que li causava el senyor Collins.

- Explica amb les teues paraules les dues metàfores estretament relacionades que apareixen en la darrera frase: *esmolar el desig* i *esmussar l'aversió*. Quina és la lògica d'aquestes metàfores?

## 8. Tornem a la ironia, que és un dels trets més característics de l'estil de Jane Austen, tal com s'ha vist a la secció 4.5 de la introducció. La ironia que afecta personatges com la senyora Bennet, Lydia o el senyor Collins sovint és grossa i fàcil de comprendre, però altres vegades és més fina i subtil. Per exemple, en el capítol 23, quan sir William Lucas comunica a la família Bennet que Charlotte s'ha compromés amb el senyor Collins, llegim el següent (la intervenció en estil directe és de Lydia):

—Déu del cel! Sir William, com és que ens ve ara amb aquesta història? Que no sap que el senyor Collins vol casar-se amb Lizzy?

Calia tindre la indulgència d'un cortesà per a aguantar aquesta classe de tracte sense enfadar-se; però, gràcies a la seua bona educació, sir William va tolerar-ho tot; i, tot i afirmar, amb el permís de la companyia, que no tenia cap dubte de la veracitat de la seua informació, va escoltar bona cosa d'impertinències amb la màxima paciència i cortesia.

- Per què és irònica l'al·lusió a «la indulgència d'un cortesà» i com la interpretes? Busca cinc exemples més d'ironia en la novel·la i explica en què consisteix aquesta ironia.

9. Llig el passatge següent del capítol 32 de la novel·la i identifica-hi algun dels trets de l'estil de Jane Austen esmentats en la introducció en relació amb la sintaxi:

Però quan Elizabeth va parlar del seu silenci, no va paréixer molt probable, malgrat els desitjos de Charlotte, que fora així; i, després de fer conjectures diverses, no van tindre més remei que suposar que el motiu de la seua visita raïa en la dificultat de trobar res per fer, cosa que encara era més probable si es tenia en compte l'època de l'any. La temporada de caça s'havia acabat; a casa hi havia lady Catherine, llibres i una taula de billar, però els senyors no poden passar-se la vida a casa; i la proximitat de la rectoria, o el caràcter tan agradable de la passejada que hi conduïa o de la gent que hi vivia, representaven per a tots dos cosins una temptació que els feia anar-hi quasi cada dia. S'hi presentaven a diferents hores del matí, de vegades per separat, de vegades junts, i de tant en tant acompanyats per sa tia. Era evident per a tots que el coronel Fitzwilliam hi anava perquè gaudia de la seua companyia, una convicció, és clar, que els feia veure'l encara amb més bons ulls; a Elizabeth, tant el gust que li donava ser amb ell com l'admiració ben palesa que ell sentia per ella li recordaven el seu anterior favorit, George Wickham; i, tot i que en comparar-los s'adonava que les maneres del coronel Fitzwilliam no tenien aquella suavitat captivadora, li feia l'efecte que potser tenia el cap més ben posat damunt dels muscles.

10. L'entrevista entre lady Catherine i Elizabeth Bennet que trobem en el capítol 56 de la novel·la és considerada, amb tota justícia, una de les escenes culminants de la novel·la tant per la brillantor del diàleg com per la contribució que fa a elevar Elizabeth al caràcter d'heroïna. És una escena central, a més, per tal com guarda relació amb temes bàsics com la posició de la dona i la naturalesa de l'amor que es defensa en la novel·la. Elizabeth ridiculitza la seua rival dialèctica a força de lògica, raó i dignitat. Fes una llista dels arguments que fa



servir lady Catherine per a convèncer Elizabeth de no casar-se amb el senyor Darcy, si aquest li fa una proposició, i dels que utilitza Elizabeth com a resposta.

## C) CREACIÓ I APLICACIÓ

---

1. Charlotte Lucas, l'amiga d'Elizabeth Bennet, accepta la proposició de matrimoni que li fa el senyor Collins per raons purament interessades, ja que és molt evident que no l'estima. En el capítol 22, la veu narrativa ens diu el següent, en relació amb la decisió presa per Charlotte: «Malgrat no tindre una alta opinió dels homes ni del matrimoni, casar-se havia estat sempre el seu objectiu; era l'única eixida honorable per a una jove educada de poca fortuna, i, per baixa que fora la probabilitat que donara la felicitat, devia ser l'antídoto més agradable contra les privacions». És evident que hui en dia això ja no és així: per sort, el matrimoni no és l'única eixida honorable per a les (i els) joves. Tanmateix, la societat continua considerant, de manera tàcita, que viure en parella és una part essencial de la felicitat. No només de portes endins; de portes enfora, hi ha molts actes i esdeveniments que semblen pensats per a anar-hi en parella. Organitzeu un debat sobre aquest tema: és essencial viure en parella en la societat de hui en dia per a ser feliç o per a tindre èxit social? D'una banda hi haurà aquells que pensaran que sí, que si no tens parella, si no estàs enamorat —o com se'n vulga dir—, a la teua vida li falta alguna cosa. D'altra banda n'hi haurà d'altres que argumentaran que no, que hui en dia és perfectament possible portar una vida plena sense vincular-se sentimentalment a ningú de manera estable. Els avantatges d'això serien la independència i la possibilitat de mantindre múltiples relacions. Cada grup hauria de triar un portaveu, o més d'un; i algú hauria de moderar el debat, siga un alumne o una alumna o la persona docent.

2. En el capítol 10, els diferents personatges presents a Netherfield Hall mentre Jane Bennet està malalta discuteixen sobre la bondat relativa de ser impetuós o reflexiu; és a dir, sobre si és millor deixar-se portar per les emocions i inclinacions del moment o, per contra, comptar fins a deu abans de prendre una decisió. Dividiu la classe en grups de quatre o cinc i que cada grup aplique aquest dilema a un cas concret. Per exemple: com ha de reaccionar un pare o una mare que ha descobert que el seu fill o la seua filla pren drogues?; o un fill o una filla que ha descobert que son pare o sa mare té un(a) amant?; o algú que ha descobert que la parella l'enganya? Són només exemples: segur que es poden trobar molts més casos en què es pot reaccionar de manera visceral o reflexiva. Una volta s'hagen discutit els casos particulars dins de cada grup, es poden posar en comú les conclusions en el conjunt de la classe.
  
3. En el transcurs de la novel·la, se'ns dona a entendre que George Wickham i la senyora Younge —la senyora que va acompanyar Georgiana Darcy a Ramsgate i va facilitar l'intent d'escapada de Wickham amb Georgiana— ja es coneixien d'abans i estaven confabulats. Tanmateix, el lector no arriba a saber quina mena de relació mantenen tots dos. En la novel·la *Death Comes to Pemberley*—una seqüela d'*Orgull i prejudici*, traduïda al castellà com *La muerte llega a Pemberley*—, l'autora, P. D. James, imagina que són germans. Imagina tu ara una altra possibilitat i escriu la història de la relació prèvia entre aquests dos personatges: com es van conèixer, quins vincles els uneixen, etc.
  
4. En el capítol 46 hi ha una reflexió sobre el canvi en els sentiments que Darcy provoca a Elizabeth, que han anat passant gradualment de l'animadversió a un principi d'amor. La veu narrativa ens diu el següent:

Si la gratitud i la bona opinió són un bon fonament per a l'afecte, el canvi d'actitud d'Elizabeth no és ni improbable ni deficient. Però si no,

si l'estima que brolla d'aquestes fonts no és ni raonable ni natural, comparada amb aquella que, com es diu sovint, sorgeix arran del primer contacte amb el seu objecte, fins i tot abans que s'hi hagen creuat dues paraules, no es pot dir res en defensa d'Elizabeth, llevat que, aquest darrer mètode, l'havia posat una mica a prova amb la inclinació per Wickham i que el seu fracàs potser l'havia induïda a recórrer a l'altra manera d'estimar, menys interessant.

- Es parla, doncs, de dos tipus d'amor: el romàntic (amor a primera vista) i el que naix del coneixement de l'altra persona i de la valoració de les seues qualitats. Segons la teua experiència, quina dosi de passió incontrolable i d'afecte raonat hi ha en l'amor? Escriu unes ratlles sobre aquesta qüestió.
- 5.** Un dels moments culminants de la novel·la és sens dubte l'escena en què Elizabeth diu a Darcy que els seus sentiments han canviat i Darcy li declara de nou el seu amor. Tanmateix, curiosament, aquesta escena és resumida per la veu narrativa en unes poques ratlles. Són aquestes:

Elizabeth, conscient de la incomoditat i el neguit tan remarcables de la situació d'ell, es va obligar a parlar; i de manera immediata, tot i que no massa fluïda, li va donar a entendre que els seus sentiments havien experimentat un canvi tan substancial, des del moment al·ludit, que ara acollia les declaracions d'ell amb gratitud i alegria. La felicitat que va provocar aquesta resposta probablement fou la més gran que ell havia sentit mai; i, en una ocasió com aquesta, es va expressar amb tot el sentiment i tota la vehemència que cal esperar d'un home apassionadament enamorat.

- Escriu un diàleg en què Elizabeth i Darcy es diuen tot allò que en les ratlles precedents és breument al·ludit. Adapta el llenguatge de tots dos personatges al seu caràcter, tal com queda reflectit al llarg de l'acció.

Proposta didàctica referida al llibre  
*Orgull i prejudici*  
(ISBN: 978-84-9026-874-2)  
© Edicions Bromera, SL  
Apartat de correus 147 - 46600 Alzira  
www.bromera.com  
© Josep Marco

**bromera**

a la lluna  
(de València)

La vida de la família Bennet pateix un daltabaix amb l'arribada dels acabalats Charles Bingley i Fitzwilliam Darcy. La senyora Bennet prompte trobarà en ells uns pretendents perfectes per a les seues filles majors, però la situació es complicarà quan entren en joc els sentiments i interessos de tots els implicats.

Ambientada a l'Anglaterra del segle XVIII, *Orgull i prejudici* és una obra plena d'ironia i humor amb una bona dosi de crítica a la rígida societat de l'època i continua seduïnt lectors generació rere generació.

Jane Austen (Steventon, 1775 - Winchester, 1817) va ser una destacada novel·lista britànica. Les seues novel·les estan impregnades de l'ambient que l'envoltava, l'alta classe rural del sud d'Anglaterra. La ironia que utilitza per a dotar de comicitat els seus textos l'ha convertida en un clàssic de la literatura universal.

**bromera**



www.bromera.com



@Bromera



@bromera



@bromera\_edicions



Edicions Bromera

